

и пѣснитѣ на деспота, тя забеляза безъ въздишка, че пълната му, низка снага не приляга за красивитѣ фигури на танца, тъй както стройнитѣ тѣла на младитѣ пажове.

Най-напредъ танцуваха рицаритѣ, докато дамитѣ и демоазелитѣ пѣха съ съпроводъ отъ лютня. Следъ това трубадурътъ Херве запѣ, като си съпровождаше съ арфа, а демоазелитѣ танцуваха две по две, съ ситни отмиѣрени стѣпки, заловени за рѣце въ дълги редици. Начело вървѣха Изабелъ и Мабилъ дѣо Монморанси.

За вечерята годеницата бѣ облѣкла руба, ярка като пламъкъ, коситѣ ѝ бѣха прибрани въ мрежа отъ ситни искрящи гранати. Тя цялата сякашъ грѣеше, съ заруменѣлитѣ бузи и свѣтнали очи. Деспотътъ не можеше да откъсне взоръ отъ нея, отъ кръшната ѝ снага, която се виеше като змия въ сложнитѣ фигури на стѣпкитѣ. Кръвта му кипна въ горещъ поривъ, залудѣ, гѣста, неудържима. Щомъ затихнаха последнитѣ звуци на арфата и трубадурътъ млъкна, Славъ даде знакъ на единъ отъ людетѣ си и изведнѣжъ се понесе въ лудъ, вихренъ танецъ, подъ съпровода на игриви звуци отъ меденъ кавалъ.

Всички се струпаха наоколо му и рицаритѣ, заедно съ демоазелитѣ, почнаха да плѣскаатъ съ рѣце, подражавайки на българитѣ, които подчертаваха съ тропане на кракъ и диви викове буйния устремъ на рѣченицата. Макаръ и пълень, Славъ се носѣше като вихъръ, съ лека стѣпка и огненъ избликъ въ безбройнитѣ, постоянно смѣнящи се ритми на играта.

Едри капки рухнаха като градъ отъ челото му. Черниятъ перчемъ падна надъ очитѣ му и остана тамъ, залепнатъ отъ потѣта. Той игра дълго, сякашъ силитѣ му нѣмаха край, докато лицето му потъмнѣ като аленъ сатенъ и дѣхътъ му пресекна.

Възторгътъ на рицаритѣ и дамитѣ нѣмаше край. Никога до тогава тѣ не бѣха виждали такава буйна и пѣргава игра. И танцитѣ на българитѣ бѣха като тѣхъ самитѣ, като планинитѣ имъ, като вѣтъра, който свежда въкоднитѣ имъ гори: шеметни, необуздани...